

Devetstopeto leto javi
oddaljene svobode žar
in po okrutni vojni pravi
Oktober je zamenjal Februar.

Morda ne bom uzrl cvetenja
tega, kar v dalji se zazna,
a srečen sem, ker za življenja
sem videl slavni dan sveta.

1920

SVOBODA GOLA PRIHAJA

Velimir Vladimirovič Hlebnikov
(1885—1922)

Svoboda gola prihaja,
obdaja s cvetovi ljudi
in mi, ko gremó z njo od kraja,
se menimo z nebom na ti.
Po ščitih, bojavniki, strumno
udarimo geslo miru:
Naj narod zavlada razumno
vselej, za vselej, tamkaj in tu!
Dekleta ob oknih pojó naj
med spevi o davnem pohódu
o vernem podložniku Soncu —
o narodu, novem trinogu.

1917

SVOBODO VSEM

Z vihro nesmrtno čili
vsi za svobodo — tja.
Človek z labodjimi krili
s praporom dela vihra.
Svobode oči so slepeče,
plamen njih reže — ko hlad.
Naj čas ikone v prah zmeče!
Nove narisal bo glad...

Planimo vkup k plamtečim pesmim,
vsi za svobodo — naprej!
Če kdo omahne, vstane iz plesni,
vsak bo oživel poslej.
Pojdimo dalje po poti novi
s korakom pojočim, lahnim.
Če so v okovih bogovi,
dajmo svobodo še njim...

1918

GLAD

Čemu losi in zajci po hosti drviyo,
v daljo beže?
Ljudje so pojedli z jerebik skorje,
z jelke mladike zelene...
Žene, otroci po gozdu se klatijo,
zbirajo breznate liste
za čaj, za juho, za boršč,
jelke vršički, srebrn mah —
hrana so gozdna.
Otroci — poznavalci gozdov
se po gajih potikajo,
bele črve pečejo v ognju,
zeljnate liste, gosenice mastne
in pajke velike — slajši so kakor orehi.
Kрте lovijo, guščarje sive,
kače strupene streljajo z lokom,
kruhke pečo iz lobode.
Za metulji se lačni podijo;
nabrali polno so vrečo,
danes iz metuljev bo boršč
mama jim skuhala.
Na zajca, ki nežno skače po hosti,
otroci, prav kakor v snu,
očarani zro z velikimi očki,
svetlimi od gladu,
in verjeti ne morejo.
A zajec, gibčen in skočen, uteče,
košček ušes temni se že v dalji.
V sled za njim puščica zleti,
toda prepozno — tečen obed je ušel.

Otroci stoje kot začarani...
»Babica glej, tam je zletela...«
Teci in lovi! A tam ni ničesar!
Mračno je v gozdu. Volk je od daleč
pritekel na kraj, kjer je lani
jagnje pospravil.
Dolgo vrtel se je v krogu, vsepovsod vohal,
a nič ni ostalo
— delo mravljincev — kot golo kopitce.
Besen stisnil suhljata je rebra
in v hosto ušel.
Tam jerebice in divje kokoši,
zaspale pod snegom, s šapo
mogočno bo davil, sneg prskal po sebi...
Lisica, ognjenka puhasta,
na panj se bo vzpela
in o prihodnosti tuhtala...
Naj mar psica postane
in gre služiti ljudem?
Mrež je nastavljeno mnogo,
leži v katerokoli...
Ne! Stvar je nevarna.
Pojedli bodo lisičko,
kot so pospravili pse!
Na vasi noben več ne laja...
In se začela lisica je s šapami umivati,
dvignila repa rdečkasto jadro.
Rekla je veverica jezno:
»Kje so moji orehi in želod?
Pojedli so jih ljudje!«
Tiho, prozorno proti večeru
s tihim čebljanjem poljubljal je bor
jerebiko.
Morda jo jutri podrejo za zajtrk.

1921